

rettere, end at dette Forhold, at man lader Middelfart Station blive liggende, har sin overordentlig store Betydning, fordi man derved undgaar de Værdiforskydninger i Middelfart, som ganske utvivlsomt vilde blive Følgen, hvis man byggede en ny Station i en helt anden Del af Byen. Jeg skønner ikke rettere, end at naar man kan faa et Projekt som det, der her er Tale om, fremmet uden at udsætte sig for store Værdiforskydninger i Byerne, er det en Fordel, i Særdeleshed naar det foreslaaede Projekt ikke af den Grund i nogen væsentlig Grad bliver dyrere.

Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse talte om, saa vidt jeg forstod ham, at man skulde gøre Middelfart til Udvekslingsstation, er jeg heller ikke her enig med det ærede Medlem. Det forekommer mig, at hvad der her gør sig gældende for Middelfarts Vedkommende: at man saa vidt muligt skal undgaa Værdiforskydning, gør sig ogsaa gældende, naar man kommer over paa den anden Side, til Fredericia. Ogsaa dèr tror jeg, man gør klogest i at bestræbe sig for saa lidt Værdiforskydning som overhovedet muligt. Det ærede Medlem var selv inde paa, hvor vanskelige Forholdene efter det foreslaaede Projekt vilde blive for Strib. Om det er muligt at gøre noget for Stribs Vedkommende — og jeg for mit Vedkommende kan godt se, at det er meget vanskelige Forhold at stille Strib i — under den kommende Udvikling, skal Tiden vise; men netop dette er et Vidnesbyrd om, at man gør klogt i at tage saa meget Hensyn til det nævnte Forhold som muligt.

Af de ærede Talere, som har kritiseret Lovforslaget, er kun det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen gaaet stærkt imod det. Efter at den højtærede Minister har imødegaaet det ærede Medlems Tale, er der ikke for mig megen Grund til at komme dybt ind paa den. Selvfølgelig er jeg enig i, at vi skal have dette Lovforslag prøvet i alle Enkeltheder. Men naar det ærede Medlem mente, at de forskellige Ordførere havde udtalt sig om den tekniske Side af Sagen med meget stor Sikkerhed, beror det paa en Misforstaaelse, i alt Fald for mit Vedkommende, idet jeg udtrykkelig udtalte, at det tekniske følte jeg mig ikke kompetent til at bedømme. Og saa vidt jeg har lagt Mærke til, er der heller ingen af de andre ærede Ordførere, som har følt sig kompetent til at udtale sig med nogen stor Sikkerhed om selve det tekniske. Dèr maa nu en Gang Rigsdagen og de enkelte Medlemmer — hvad enten de

synes om det eller ej, havde jeg nær sagt — bygge paa Sagkundskaben, der er ikke anden Vej at gaa. Vi kan undersøge de forskellige Spørgsmaal nok saa meget — og det er rigtigt, at de bliver undersøgt i Udvalg, saa vidt det er muligt —, men til syvende og sidst har vi ikke andet at bygge paa end de Oplysninger, vi faar fra Sagkundskaben. Jeg forstaar derfor ikke den knusende Dom, det ærede Medlem fældede over Sagkundskaben; ved at indtage et saadant Standpunkt afskærer man sig i Virkeligheden fra at faa nogen Indflydelse paa Sagerne.

Naar f. Eks. det ærede Medlem udtalte, at Sagkundskaben kunde ikke med Rette forlange, at man skulde tage noget som helst Hensyn til dens Beregninger, maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaar, hvad saadanne Overdrivelser skal til. Det er jo en fuldkommen Overdrivelse at udtale noget saadant, og jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det ogsaa er fuldkommen uberettiget. Vi ved alle, at vi i de senere Aar har staaet overfor Overskridelser baade paa den ene og den anden Maade; men de fleste af disse Overskridelser er fremkommet, fordi Prisforholdene har ligget saadan, at det har været næsten umuligt at beregne noget. Og naar vi endelig skal tale om de Overskridelser, der har været, saa ved jeg ikke, om de, naar alt kommer til alt, har været større indenfor Statsadministrationen end ude i det private Liv. Baade private og kommunale Byggeføretagender er overskredet, mange Gange med Summer, som man har haft vanskeligt ved at forstaa, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at det er værre indenfor Statsadministrationen. Jeg ved vel, at vi i de sidste Aar har staaet overfor enkelte overordentlig store Overskridelser; og jeg ved ogsaa, at dette har været paatalet her i Rigsdagen. Efter min Mening bør man ogsaa paatale disse enkelte Tilfælde, naar de kommer frem, og naar der er Grund dertil. Men man kan ikke, synes jeg, sige, at i al Almindelighed har Sagkundskaben ingen Ret til at forlange at faa sine Beregninger taget alvorligt, og naar det ærede Medlem i Gaar sagde, at der ude omkring i Landet er stor Mistillid til de Beregninger, som Sagkundskaben og Statsbaneledelsen i det hele taget foretager, vil jeg dertil sige: Ja, det er jo muligt, men hvorfor er der Mistillid til disse Beregninger? Og dèr skulde jeg tro, at netop en Tale som den, det ærede Medlem holdt i Gaar her fra denne Plads, maaske mere end noget andet bidrager til, at man ude i Landet faar denne